

Fred Groen is net wakker. Nog slaapdrongen. Knippert om half acht wat slaap weg, kijkt wazig naar een heet broodrooster, waaruit twee sneetjes toast omhoog steken. In zijn vrijgezellenflat op het Mathenesserplein constateert hij dat de wereld buiten allang wakker is. September is al een behoorlijk eind op weg en hoofdschuddend constateert hij dat, zoals het seizoen voorschrijft, Rotterdam gebukt gaat onder een gure herfstdag. De hemel stort een hoosbui over de stad uit. Regen klettert op acht hoog tegen zijn ruit. Korte, venijnige windstoten zwiepen tegen het raam. De rechercheur neemt het met afgrijzen waar.

Moeizaam slikt hij zijn toast met jam, een fruitsalade en hete, zwarte koffie weg. Besteedt tijdens zijn ontbijt nog geen tien minuten aan de Nieuwe Rotterdammer; bladert achteloos door de krant en herkauwt gedachteloos het nieuws, dat hij al op Teletekst heeft gelezen. Die dinsdag heeft hij niets omhanden, maar zijn baas, hoofdcommissaris Gerard Dock van het Haagseveer, heeft laten weten dat-ie hem om negen uur op zijn kantoor verwacht.

Dus rijdt de plichtsgetrouwe rechercheur tegen half negen in zijn gele Golf in een gestaag vallende hoosbui en een eveneens deprimerende ochtendspits over het glibberige wegdek van de

Middellandstraat richting het aloude politiebureau. Naarmate het centrum nadert, groeit de stad, worden de gebouwen hoger. Op de doorweekte Coolsingel dragen drijfnatte platanen mismoedig verkleurd gebladerte. Hoog boven het stadhuis ziet hij een V-vormige vlucht vogels gehaast naar het warme zuiden vliegen. Kan ze geen ongelijk geven, denkt Groen, als de regen een tandje bijzet op het moment dat hij bij het Haagseveer huiverend uit zijn auto stapt. Een venijnige windvlaag duwt hem bijna het politiebureau binnen.

En dat terwijl hij een paar maanden terug zijn ontslag bij Dock had ingediend. Op zijn dertigste wilde hij wel eens een andere weg inslaan, eentje zonder moorden. Maar de hoofdcommissaris smeekte hem om de politie trouw te blijven en had zelfs – weliswaar met de hulp van een rijke sponsor – een sportvliegtuig boven de stad laten zweven waarachter een wapperend spandoek meldde ‘Fred blijf.’ En jawel, Fred ging overstag, blééf een Dock-werker. En had daarna te maken met een almachtig opperhoofd, een notoire chagrijn, die hem milder bejegende dan ooit tevoren. Nog hooguit tweemaal in de week kaffert hij hem vandaag de dag uit.

De bullenbijter met zijn verweerde gezicht zit voorovergebogen achter het bureau. Ellebogen aan weerszijden van een stapel papierwerk. Met een achteloos wuivend handgebaar begroet zijn vaak onvoorspelbare baas hem. Maar hij zegt niets, blijft zijn aandacht richten op het allegaartje van paperassen waarmee zijn bureau is bezaaid. Papieren, formulieren, rapporten. Gromt dat-ie

honderd-en-één dingen te doen heeft, zet her en der een paraaf, maar is kennelijk met zijn gedachten elders. Graait door de papieren en houdt plotseling een formulier triomfantelijk omhoog. Een brede glimlach verspreidt zich over een groevengezicht.

Dock souffleert vervolgens vanaf een formulier: ‘Ene 39-jarige Angelina van Zeeland heeft gistermiddag aangifte gedaan van bedreiging en stalking en eist nu door ons te worden beschermd of zo. Afgelopen donderdagochtend heeft zij bij haar man, een notaris in ruste, de kuierlatten genomen en is ingetrokken bij een nieuwe liefde. Prompt heeft haar veel oudere wettige echtgenoot – hij is 57 – zijn overspelige vrouw telefonisch en per brief laten weten dat-ie haar om het leven zal brengen. Je gaat eraan, liet hij haar weten. De afgelopen dagen hield hij zich al op bij het huis waarin Angelina haar toevlucht heeft genomen. Stalken, ja. Cornelis van Zeeland is door haar ontrouw kennelijk danig gefrustreerd geraakt, voelt zich voor schut gezet. Is zwaar op zijn pik getrapt, zoals jullie in de kantine zouden zeggen.’

Dock gnuift hard en ratelt verder. ‘Tussen haakjes, de wachtcommandant beschreef mevrouw Angelina als een stoot van een vrouw, een woeste schoonheid met een boezem als het boegbeeld van een schip. Een stuk waar de seks vanaf druipt. Zo'n type bij wie je van geluk mag spreken als je een vrijpartij met haar overleeft, oordeelde onze opmerkzame collega aan de balie.’

Groen kijkt of het hem niet aangaat. ‘Hoogst interessant allemaal, maar wat heb ik daar mee te maken?’

Langzaam manoeuvreert de hoofdcommissaris zijn zware lijf rechtop. Kijkt de rechercheur doordringend aan. ‘Laat ik nou toevallig die ouwe dibbes kennen die meedogenloos door die woeste schoonheid is gedumpt. Ruim twintig jaar geleden, ik was nog een armzalig speurhondje, zoiets als jij dus vandaag de dag bent, heb ik met hem te maken gehad. Was ik opgescheept met een louche zaakje over een erfenis. Er was met het testament gerotzoooid. Ik snapte er eerlijk gezegd geen donder van, maar dankzij de hulp van Cornelis van Zeeland was het zaakje in een poep en een zucht geklaard.’

Dock duikt gretig in het verleden. ‘Bijzondere man, die notaris, al ging er weinig warmte van hem uit. Ik zie hem nog voor me. Het figuur van een uitsmijter bij een nachtclub, maar op dat lijf van een mannetjesputter zat een miezerige kop met bloedeloze lippen en fletse, holle ogen, kille vissenogen. En hij had een lijzige, monotone stem, alsof hij een weesgegroetje opzegde. Hij was trouwens een goed katholiek. Maar hij bezat een ronduit vlijmscherpe geest, dat wel. En een buitengewoon bizar gevoel voor humor. Een man ook die onder alle omstandigheden een koele kikker bleef, alsof er ijswater door z'n aderen stroomde.

De zowel letterlijk als figuurlijk zwaargewicht van het Haagseveer slaat met zijn rechter kolenschop op het bureau. ‘En nu zou een scherpzinnige notaris, zo'n koelbloedige kerel, zich in zijn slachtofferrol plotseling verlagen door zijn gesmeerde vrouw